

РЕШЕНИЕ

№ 3907

гр. С, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П А

като разгледа докладваното от С И Гражданско дело № 20231110155434 по описа за 2023 година

Предявени са искове от „В.БГ“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.“Д Х“ №..., представлявано от З С Р, насочени срещу М. В. В., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Р-К бл..., за признаване за установено, че ответницата дължи на ищцовото дружество сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 40375/2023 г. по описа на Софийски районен съд, а именно: сумата от 1 500.00 лева, представляваща главница по договор за кредит № *****/26.05.2023 г., ведно със законна лихва за период от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК - 19.07.2023 г., до изплащане на вземането, сумата 50.54 лева, представляваща договорна лихва за период от 26.05.2023 г. до 25.06.2023 г., сумата 185 .66 лева, представляваща такса за предоставена допълнителна незадължителна услуга за бързо разглеждане на заявката за кредит.

В исковата молба се твърди, че на 26.05.2023 г. между страните е сключен договор за кредит № *****, въз основа на който ищцовото дружество е предоставило на М сумата от 1500.00 лв., преведена по посочена от кредитополучателя банкова сметка в „П И Б“ АД. Сочи се, че договорът е сключен от разстояние, чрез личния профил на ответницата в платформата на кредитора – www.vivus.bg, съобразно ЗПК и ЗПФУР. Отбелязва се, че срокът на договора е 30 дни с падежна дата 25.06.2023 г. Според ищеца, подлежащата на възстановяване сума е 1860.00 лв., която включва 1500 лв. главница, 50.54 л. договорна лихва и 309.46 лв. такса за предоставена допълнителна незадължителна услуга бързо разглеждане на заявката за кредит.

Ищецът поддържа становище, че на падежната дата – 25.06.2023 г. задължението на ответницата не е погасено, като по този начин тя е изпаднала в забава. С оглед на това ѝ е начислена и наказателна лихва за забава.

Ищецът признава, че на 17.07.2023 г. ответницата е направила вноски от 190 лв., с които е погасила разходи за изпращане на писма за доброволно изпълнение, 46.20 лв. лихва за забава за периода от 25.06.2023 г. до 17.07.2023 г., както и част от дължимата такса за експресно разглеждане на заявката за кредит – 185.66 лв.

С оглед на това, в настоящето производство ищецът претендира остатъка от своите вземания от ответницата по процесния договор за кредит.

В срока за отговора, ответницата по делото е депозирала такъв, с който изразява становище по основателността на предявените искове. Ответницата признава, че е сключила с ищцовото дружество процесния договор за кредит, но оспорва същия като нищожен. Аргументира становище, че има качеството потребител по смисъла на чл.9, ал.3 от ЗПК, при което приложими в случая са чл.22 вр. чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, а като резултат от това – и чл.23 от ЗПК.

Ответницата обръща внимание, че в случая липсва погасителен план, както и посочване на разходите и допусканията, представляваща изходни данни за изчисляване, като това е изискване, обуславящо действителността на потребителските договори. В тази насока се позовава и на практика на СЕС. Според ответницата, посочването само с цифрово изразение на ГПР не е достатъчно, за да се считат за спазени законовите изисквания, тъй като за потребителя не става ясно колко точно е оскъпяването на кредита.

С отговора на исковата молба се оспорва и действителността на клаузата, с която се събира такса за бързо разглеждане на кредита. Отбелязва се, че стойността на тази такса е 20.63% от общия размер на кредита, с което се нарушава искването на чл.19, ал.4 от ЗПК. Излагат се доводи и че при тези данни е налице неточно посочване на ГПР, което само по себе си представлява нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1 и ал.2, т.1 от ЗЗП.

Отделно от това, правят се оплаквания, че в договора няма посочен лихвен процент на ден, противно на искването на чл.11, ал.1, т.20 от ЗПК.

Ответницата оспорва и клаузата на т.4.4 от ОУ на ищеца като неравноправна на основание чл.10а, ал.2 от ЗПК и чл.19, ал.4 и ал.5 от ЗПК. Според ответницата, уредената в посочената разпоредба такса за бързо разглеждане на заявката за отпускане на кредита, представлява установено задължение на заемодателя, свързано с предоставянето и управлението на кредита, събирането на каквото е забранено с чл.10а, ал.2 от ЗПК.

Като недействителни се определят и условията по т.8.4 от договора, свързани с договорената между страните възнаградителна лихва, тъй като противоречат на добрите нрави. Ответницата поддържа становище, че е налице нарушение на принципа на добросъвестност в гражданските и търговските взаимоотношения, тъй като икономически по-слабата страна е поставена в неравностойно положение чрез облагодетелстване на кредитора. Ответницата се позовава на практика на ВКС, според която съглашение за плащане на възнаградителна лихва е действително ако тя не надвишава тройния размер на законната лихва, какъвто не е настоящия случай, тъй като лихвата по процесния договор за кредит е 40.99 %.

По така изложените съображения се иска съдът да отхвърли предявените искове, а в условията на евентуалност – при уважаване на иска за главница, да расрочи плащането ѝ по реда на чл.241, ал.1 от ГПК.

Претнедира се присъждане и на направените от ответника разноси по делото.

В съдебно заседание страните не се представляват. Ответникът взема писмено становище по съществуващото на спора.

По делото са ангажирани писмени доказателства.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявените искове са с правно основание чл.422 вр.чл.415, ал.1 ГПК вр. чл.430 от ТЗ и чл.9 и сл. от ЗПК и имат за предмет установяване дължимостта на посочените суми в издадената по реда на чл.410 ГПК заповед за изпълнение на парични задължения.

От приложеното към настоящето, ч.гр.д.№ 40375/2023 г. по описа на СРС е видно, че

въз основа на заявление по реда на чл.410 ГПК в полза на дружеството ищец е била издадена заповед за изпълнение за следните суми: сумата 1 500.00 лева, представляваща главница по договор за кредит № *****/26.05.2023 г., ведно със законна лихва за период от 19.07.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 50.54 лева, представляваща договорна лихва за период от 26.05.2023 г. до 25.06.2023 г., сумата 185.66 лева, представляваща такса за предоставена допълнителна незадължителна услуга за бързо разглеждане на заявката за кредит. С възражение от 01.09.2023 г. длъжникът е оспорил вземанията без мотив.

При тези данни се налага извода, че ищецът е провел заповедно производство по отношение на процесните вземания и исковите са предявени в срока по чл.415, ал.1 ГПК, поради което и същите се явяват процесуално допустими.

По основателността на исковите, съдът намира следното:

На 26.05.2023 г. М. В. е сключила с ответното дружество договор за кредит № *****/ за сумата от 1500.00 лв., при общи условия, представени с исковата молба, като на кредитополучателя е предоставена и съответната информация в стандартния европейски формуляр.

Видно от отразеното в договора, изплащането на предоставената в заем сума, е следвало да стане в срок от 30 дни, т.е. на 25.06.2023 г. С договора е предвиден фиксиран годишен лихвен процент от 40.99% и 49.70 годишен процент на разходите. Самото предаване на договорената сума от заеодателя на заемателя не е спорно по делото, а се установява и прилоеното на л.28 от делото платежно нареждане.

От страна на ответника в отговора на исковата молба са направени редица възражения, които касаят дължимостта на всички предявени суми, основавайки се на общи факти, по които съдът намира следното:

На първо място с оглед възраженията на ответника и в изпълнение на задължението на съда по чл.7, ал.3 от ГПК следва да се посочи, че процесният договор за кредит попада в обхвата на регулация на Закона за потребителския кредит (обн. ДВ, бр. 18/5.03.2010 г., в сила от 12.05.2010 г.), който урежда особени изисквания за предоставяне на потребителски кредит. В случая договорът отговаря на изискванията за форма и съдържание, предвидени в чл.10 и чл.11 от ЗПК, в редакцията към момента на сключването му. В съдържанието му и приложимите към него Общите условия са посочени чистата стойност на кредита – 1500.00 лв.; годишният процент на разходите – 49.70 % /който не надвишава пределните норми по чл.19, ал.4 от ЗПК/ и годишния лихвен процент – 40.99 %.

При тези данни и съобразно предвиденото в чл.22 от приложимия в случая Закон за потребителския кредит, съдът намира процесния договор за действителен. Същият е сключен в писмена форма и съдържа разяснение на правата на кредитополучателя, както и на съществени елементи на сделката като срок, размер на годишната лихва и годишния процент на разходите и др. Макар и да липсва погасителен план като отделно приложение, единствената вноска е ясно определена по размер и падеж. В случая съдът намира за нужно да отбележи и че е спазено и изискването на чл.10, ал.1 от ЗПК относно размера на шрифта, с който е изписано съдържанието на договора. За установяване на този факт настоящият състав намира, че не са необходими специални знания, доколкото този извод следва и от визуалната съпоставка на размера на буквите и символите от набора от шрифтове с размер 12, предоставен на потребителите на софтуера за текстообработка Word /част от пакета Microsoft Office/, с който съдът работи ежедневно.

Тук следва да се има предвид и че в клаузата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК е установено изискването в договора за потребителски кредит да се съдържа информация за годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите. Доколкото договорът за

потребителски кредит представлява двустранна сделка с възмезден характер, в него следва да е уговорен в момента на сключването му годишният процент на разходите (ГПР) по кредита - арг. чл.11, т.10 ЗПК, включващ общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит- арг. чл.19, ал.1 ЗПК.

Съобразно законовата дефиниция, при формиране на годишния процент на разходите, се включват не само тези, установени към момента на сключване на договора за потребителски кредит, но и всички бъдещи разходи по кредита за потребителя - арг. чл.19, ал.1 ЗПК. В чл.19, ал.3 ЗПК е посочено, че при изчисляване на годишния процент на разходите по кредита не се включват разходите: 1. които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит; 2. различни от покупната цена на стоката или услугата, които потребителят дължи при покупка на стока или предоставяне на услуга, независимо дали плащането се извършва в брой или чрез кредит и 3. за поддържане на сметка във връзка с договора за потребителски кредит, разходите за използване на платежен инструмент, позволяващ извършването на плащания, свързани с усвояването или погасяването на кредита, както и други разходи, свързани с извършването на плащанията, ако откриването на сметката не е задължително и разходите, свързани със сметката, са посочени ясно и отделно в договора за кредит или в друг договор, сключен с потребителя.

Законът за потребителския кредит е приет в изпълнение на задължението на Република България за транспониране на разпоредбите на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити, в която е установен принципът за информираност на потребителя, на който следва да бъде осигурена възможност да познава своите права и задължения по договора за кредит, който следва да съдържа цялата необходима информация по ясен и кратък начин. В съображение 19 от Директивата е установено, че за да се даде възможност на потребителите да взимат своите решения при пълно знание за фактите, те следва да получават адекватна информация относно условията и стойността на кредита и относно техните задължения, преди да бъде сключен договорът за кредит, която те могат да вземат със себе си и да обмислят.

В чл. 10, б. "ж" от посочената Директива е установено, че в договора следва да се съдържа информация относно годишния процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя, изчислена при сключването на договора за кредит; посочват се всички допускания, използвани за изчисляването на този процент. Тази разпоредба е транспонирана и съответства на разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, като съобразно с разпоредбата на чл.23 от Директивата, съгласно която държавите-членки следва да установят система от санкции за нарушаване на разпоредбите на настоящата директива и да гарантират тяхното привеждане в изпълнение, в чл.22 от ЗПК е установено, че нарушение на разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК представлява основание за недействителност на договора за кредит.

В настоящия случай е отразено, че ГПК включва лихвата и всички преки и косвени разходи, с изключение на тези, които кредитополучателят дължи при неизпълнение на договорните си задължения, както и разходите за допълнителни незадължителни услуги /чл.7 от ОУ/. В предоставения на ответника стандартен европейски формуляр е конкретизирано, че това е договорната лихва и разходите при просрочени плащания, свързани с установяване на контакт с кредитополучателя.

Видно от дефиницията, дадена в т.7 и т.4.1 от ОУ, следва да се приеме, че в отразения в договора ГПР, който е в рамките на въведеното в чл.19, ал.4 от ЗПК ограничение, не е включена таксата за бързо разглеждане на документите по кредита. Това е така, тъй като в

т.7 от ОУ изрично е отбелязано, че ГПР не включва разходите, които кредитополучателя плаща за допълнителни незадължителни услуги, предоставени му по негово искане, каквато е бързото разглеждане на искането за кредит, съобразно дефиницията, дадена в т.4.2 от ОУ.

Съгласно предвиденото в т.4.1 – т.4.5 от ОУ към договора за кредит, таксата следва да се заплати при бързо разглеждане на искането за отпускане на паричен заем до 15 мин. от изпращането му /чл.4.2 и чл.4.3 от ОУ/. Без заплащане на тази такса за потребителя съществува алтернатива да получи становище по заявката си за заем в срок от 7 дни /чл.4.1 от ОУ/. При тези данни съдът намира, че от една страна процесната такса е наложена на потребителя, доколкото в противен случай е определен прекомерно дълъг срок за получаване на решение по искането му за кредит, с оглед наложилите се в практиката на кредитните институции срокове за това, които варират в рамките на 1-2 дни. От друга страна липсва и каквато и да е еквивалентност между така определената такса и извършената услуга от заемодателя.

Освен това в предоставената на ищеца преддоговорна информация /СЕФ/ не е посочена услугата, която потребителят получава срещу таксата за бързо разглеждане на искането му за кредит, а в ОУ не е посочен пък размерът на изискваната такса, което означава, че ответникът не е бил запознат изцяло с условията на този разход. Съгласно чл.143, ал.1, т.10 ЗЗП неравноправни са клаузи, които налагат на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора. В чл.146, ал.1 ЗЗП е посочено, че неравноправните клаузи са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално, а не са такива дефинираните в чл.146, ал.2 ЗЗП – клаузи, изготвени предварително, при които потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. Ответникът е потребител на финансова услуга по смисъла на § 13, т. 1 ЗЗП, като ищецът не доказва, а и не твърди индивидуално уговаряне на клаузата за заплащане на такса за бързо разглеждане на искането за кредит в предвидения в договора размер. Оттук така предвидената клауза според настоящия съдебен състав има и неравноправен характер по смисъла на чл. 143, ал.1, т.10 ЗЗП.

На следващо място дори и да не се приеме, че клаузата е нищожна или неравноправна, то в производството не са доказани от ответника обстоятелствата, налагащи начисляването на подобна такса, а именно, че „В.БГ“ ЕООД е разгледал искането на заемателя в срок от 15 мин. Липсват доказателства за часа, в който е подадено заявлението и часът, в който е сключен договорът между страните. Липсват и данни от заемодателя да е представено становище по искането за заем в посочения срок от 15 мин. от подаването му, поради което не са налице предпоставките за начисляване на такса за бързото разглеждане.

Освен всичко изложено по-горе, клаузата за бързо разглеждане на искането за кредит, противоречи и на чл.10а, ал.2 от ЗПК, който въвежда забрана заемателят да заплаща такси за действия, свързани с усвояване и управление на кредита, какъвто характер безспорно има процесната уговорка.

В същото време нищожността на посочената клауза не влече нищожност на целия договор за кредит, доколкото същият би бил сключен и без процесната уговорка. Извод в тази насока се следва от факта, че целта ѝ е ускоряване сключването на договора, което не е в пряка зависимост с интереса на кредитора по договора за заем.

Тук за пълнота на изложението следва да се отбележи, че дори и да се приеме, че процесната нищожна клауза въвежда допълнителен разход по кредита, който не е включен в посочения ГПР от 49.70% , то доколкото тя като недействителна не поражда права и задължения за страните, не може да се приеме, че ГПР по договора е в размер, надхвърлящ максималния такъв по чл.19, ал.4 от ЗЗП вр. ПМС № .../18.12.2014 г., нито пък че потребителят е поставен в положение да не знае колко точно е оскъпяването му по кредита, доколкото подлежащата на връщане сума е изрично отбелязана в договора /1860.00 лв./.

По отношение възраженията на ответника за претендираната възанградителна лихва

следва да се посочи, че уговорената в процесния договор е 40.99 % или 50.54 лв. за целия период /видно от отразеното в самия договор/. Ответникът аргументира оплакванията си за нищожност с практика на ВКС, в която се приема, че уговорката за договорна лихва е действителна само ако тя не надвишава с повече от три пъти законната лихва. Действително, съществува такава практика, според която максималният размер, до който съглашението за плащане на възнаградителна лихва е действително, е, ако тя не надвишава с повече от три пъти законната такава. Това обаче е по-стара практика, отпреди приемането на ал.4 на чл.19 от ЗПК, в който се въвежда ограничение на размера на годишния процент на разходите по потребителски кредити до пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. В случая съдът намира, че следва да съобрази именно ограничението на чл.19, ал.4 от ЗПК, доколкото в годишния процент на разходите се включват както дължимите лихви /вкл. и договорна възнаградителна такава/, така и други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора. Идеята на законодателя е да ограничи общите разходи по кредита до определен размер, без да се интересува от съотношението на всеки един от тях в общи им размер. Именно при този подход се защитават в най-пълна степен интересите на потребителя, доколкото в противен случай е възможно при ниска възнаградителна лихва, да бъдат предвидени в договора други разходи, които да оскъпят повече кредита, отколкото ако лихвата е в по-висок размер /в частност над три пъти законната лихва/.

Тук, по повод възраженията на ответника за липсата на посочен лихвен процент на дневна база, следва да се посочи, че съобразно отразеното в т.8.4 от ОУ, при упражняване на правото на отказ от договора, потребителят дължи лихва върху усвоената главница на база уговорения в договора лихвен процент, като съобразно т.9.1 от ОУ, посоченият такъв е на база 365 дни. С оглед на това, настоящият състав намира, че за определянето на лихвения процент, начисляван на ден, не се изискват специални знания, а с прости аритметични изчисления, а именно разделяне на 40.99% на 365 дни. Ето защо, доколкото формалното несъответствие на договора за законовите изисквания не нарушава правата на потребителя, то не би могло да обоснове и извод за нищожност на правоотношението.

По така изложените съображения съдът намира възражението на ответника в тази насока за неоснователно.

С оглед на това и на липсата на оспорване на исковете по размер, както и на представени доказателства /а и наведени твърдения/ за погасяване на задълженията, следва да се приеме, че ответникът дължи по процесния договор за кредит главница в размер на 1500.00 лв. и договорна /възнаградителна/ лихва в размер на 50.54 лв. Искът за установяване дължимостта на такса за бързо разглеждане заявката за кредит следва да се отхвърли изцяло.

С отговора на исковата молба е направено искане за разсрочване на задълженията, но не са наведени нито доводи, нито са представени доказателства за имотното състояние и доходите на ответницата, както и за други обстоятелства, които са от значение за преценка възможностите на страната за плащане и които следва да бъдат взети предвид при произнасяне на съда по реда на чл.241 от ГПК. Ето защо това искане следва да бъде оставено без уважение.

Предвид изхода на спора, всяка от страните има право на разноски. В съответствие с възприетото в т.12 на ТР 4/2014 г. на ОСГТКВКС, следва съдът в настоящето исково производство да разпредели разноските и във воденото преди това заповедно такова. Съдът, като се запозна с данните по делото, констатира, че ищецът е заплатил държавна такса от общо 160.00 лв. по двете дела. Освен това претендира и юрисконсултско възнаграждение, което в заповедното дело е 100.00 лв. В исковото производство то следва да бъде определено съобразно чл.25 ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ,

приложима на основание чл.78, ал.8 от ГПК вр. чл.37 от Закона за правната помощ. За защита по дела с определен материален интерес, в цитираната разпоредба е предвидено възнаграждение от 100 до 360 лв. В случая, съобразявайки конкретната фактическа и правна сложност на делото, обема на събраните доказателства, процесуалното поведение на ответника, конкретно извършените от процесуалния представител на ищеца действия по защита в производството, както и броя проведени съдебни заседания, съдът намира, че следва да определи възнаграждение в минимален размер от 100.00 лв. Съобразно отхвърлената част от иска, от направените от ищеца разходи, следва му се присъдят 321.50 лв.

Ответникът няма данни да е направил разноски по делото, но пълномощникът му претендира възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 вр. ал.1, т.2 от ЗА. Имайки предвид цената на исковете и разпоредбата на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, дължимия хонорар на адв.Д. следва е в размер на 568.34 лв. с вкл.ДДС за осъщественото процесуално представителство и защита на ответницата по настоящето исково дело.

По отношение претендираното възнаграждение в заповедното дело, следва да се посочи, че няма установена задължителна съдебната практика по този въпрос по реда на чл.130 от ЗСВ. Настоящият състав споделя застъпеното в практиката становище, че защитата на длъжника в заповедното дело, каквото качество има М. В. по ч.гр.д.№ 40375/2023 г., се изразява в консултация, поради което възнаграждението на пълномощника й следва да бъде определено съобразно предвиденото в чл.6, ал.1, т.2 от Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно в размер на 240.00 лв. с ДДС.

Съобразно отхвърлената част от исковете, на адв.Д. следва да се определи общо възнаграждение по двете дела в размер на 86.44 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на М. В. В., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Р-К бл...., че дължи на „В.БГ“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.“Д Х“ №..., представлявано от З С Р, следните суми, за които на 02.08.2023 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 40375/2023 г. по описа на СРС: сумата от 1 500.00 лева, представляваща главница по договор за кредит № *****/26.05.2023 г., ведно със законна лихва за период от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК - 19.07.2023 г., до изплащане на вземането, сумата 50.54 лева, представляваща договорна лихва за период от 26.05.2023 г. до 25.06.2023 г.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на М. В. В., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Р-К бл...., за разсрочване на задълженията й.

ОТХВЪРЯ иска на „В.БГ“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.“Д Х“ №..., представлявано от З С Р, за признаване за установено по отношение на М. В. В., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Р-К бл...., че последната дължи на ищеца сумата 185.66 лева, представляваща такса за предоставена допълнителна незадължителна услуга за бързо разглеждане на заявката за кредит по договор за кредит № *****/26.05.2023 г., за която сума на 02.08.2023 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 40375/2023 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА М. В. В., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Р-К бл...., да заплати на „В.БГ“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.“Д Х“ №...,

представлявано от З С Р, сумата от 321.50 лв., представляваща направени от ищеца разноси по настоящето дело и по ч.гр.д.№ 40375/2023 г. по описа на СРС, съобразно изхода на делата.

ОСЪЖДА „В.БГ“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.“Д Х“ №..., представлявано от З С Р, да заплати на основание чл.38, ал.2 вр. ал.1, т.2 от ЗА вр. чл.7, ал.2, т.2 и чл.6, ал.1, т.2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на адв.А. З. Д., от Софийска адвокатска колегия, личен номер ..., с адрес гр.С, ул.“Х О“ № 74, ет.1, ап.1, сумата от 86.44 лв., представляваща възнаграждение за осъществено процесуално представителство и защита на ответника М. В. В., ЕГН *****, по настоящето гр.д.№ 55434/2023 г. и по ч.гр.д.№ 40375/2023 г., и двете по описа на СРС, 128 състав, съобразно изхода на делата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане на решението в сила препис от същото да се докладва с ч.гр.д.№ 40375/2023 г. по описа на СРС, за продължаване на съдопроизводствените действия по последното.

Съдия при Софийски районен съд: _____